antifa community

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ
ΟΜΑΔΩΝ ANTIFA COMMUNITY | ΤΕΥΧΟΣ 17 | ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2014

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

[antifacommunity@yahoo.gr]

Και η αμερική βρέθηκε στις φλόγες.

Ή κάποιες γειτονιές της έστω -για κάποιες μέρες, έστω. Μέσα σε 4 ημέρες 2 άοπλοι νεαροί μαύροι, ένας 18χρονος (ο Michael Brown) και ένας 25χρονος (ο Ezell Ford) δολοφονούνται από μπάτσους πάνω στην διαδικασία εξακρίβωσης στοιχείων, στο Μιζούρι και το Λος Άντζελες αντίστοιχα. Ο μαύρος πρόεδρος των ΗΠΑ, σ' ένα σύντομο μήνυμα του, προλαβαίνει να διατυπώσει την συγκρατημένη θλίψη του για την δολοφονία του Mike Brown, λίγες ώρες μετά από έναν δακρύβρεχτο λόγο του για την αυτοκτονία ενός λευκού 63χρονου celebrity. Κι η αμερική, μια ρατσιστική στρατιωτικοποιήμενη καπιταλιστική κοινωνία σε καιρούς οξυμένης κρίσης, έβγαλε κάτι απ' τον διαρκή της καθημερινό πόλεμο (που είναι ταξικός και, προφανώς, *δεν είναι μόνο δικός της*) στα δελτία ειδήσεων.

Μακριά απ' τον Αύγουστο του Μιζούρι, εδώ, εκεί, σε κάθε γωνιά του πλανήτη,
ο ολοκληρωτικός πόλεμος των αφεντικών εξελίσσεται.

Μένει να αποδείξουμε ότι δεν διεξάγεται χωρίς αντίπαλο.

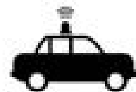
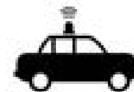
> ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΟΜΑ ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Η ιστορία της κατεδάφισης του καταυλισμού των ρομά στο Κάτω Χαλάνδρι (ο οποίος βρίσκεται εκεί από το 1971) έχει παρελθόν, θα έχει και μέλλον. Είναι μία μόνο στιγμή του κοινωνικού και θεσμικού ρατσισμού που εκφράστηκε όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα από συλλόγους γονέων και κηδεμόνων, επιτροπές κατοίκων, τοπικούς δημοτικούς συμβούλους και επιφανείς προσωπικότητες της κοινωνίας του Χαλανδρίου. Η κοινωνική απομόνωση της κοινότητας των ρομά και τα ρατσιστικά στερεότυπα των ντόπιων κατοίκων βρήκαν αρχικά πεδίο εφαρμογής πάνω στα σώματα των πιτσιρικάδων που πηγαίνουν στα δημοτικά σχολεία της περιοχής (και της προσπάθειας απαγόρευσης να συνεχίσουν να το κάνουν). Και αφού τέθηκε η βάση, το επόμενο βήμα ήταν η συγκρότηση μιας επιτροπής κατοίκων η οποία έθεσε στο κέντρο της επίθεσής της το σύνολο του οικισμού, απαιτώντας το γκρέμισμά του. Ο τότε δήμαρχος Κουράσης έστησε μία καλή μπίζνα 1 εκατομ. ευρώ (χρήματα τα οποία πήρε για να κάνει έργα στον καταυλισμό), τη στιγμή που συντάσσονταν με τους ψηφοφόρους του υπέρ της κατεδάφισής του. Ενώ δεν λείπουν και εκείνες οι πένες οι οποίες ξεπλένουν τον ρατσισμό των ντόπιων μέσα από ιδεολογικά σχήματα και αναφορές σε «υπαρκτά προβλήματα» τα οποία όμως γίνονται αντιληπτά σαν τέτοια μόνο όταν αφορούν έναν οικισμό ρομά και όχι μία γειτονιά ελλήνων. Για να καταλήξουμε σε «λύση» μεταστέγασης στη μέση του πουθενά, στην κορυφή ενός βουνού, κάμποσα χιλιόμετρα μακρυά από την αγορά και τις άλλες κατοικίες.

Ο νέος δήμαρχος του δήμου καυχιέται ότι κατάφερε εν μέρει να αναστείλει την κατεδάφιση στα τέλη του Σεπτέμβρη. Και αυτή άλλωστε είναι η δουλειά του. Για όποιον έχει τα μάτια του ανοιχτά όμως, οι κοινωνικές συμπεριφορές απέναντι στους ρομά (στο Χαλάνδρι αλλά και σε οποιοδήποτε σημείο της ελληνικής επικράτειας) δεν αλλάζουν. Δεν είναι μόνο οι γλωσσικές εκφορές για τους «γύφτους» με τις οποίες μεγαλώνουμε από μικροί και μικρές και οι οποίες συναντούν τις αντίστοιχες εκφορές της εκπροσώπου τύπου της κυβέρνησης ότι «δίπλα στους ρομά ζουν άνθρωποι». Όπως το εντοπίζουν, με την αγνότητα της εθνικής καθαρότητας, κάποιοι από τους γονείς των σχολείων που δεν ήθελαν τους μικρούς ρομά, είναι και η διαφορετική κουλτούρα, οι άλλες μέθοδοι διαπαιδαγώγησης, η πεισματική άρνηση αφομοίωσης. Εάν προσθέσουμε και την έλλειψη εθνικής ταυτότητας (η άρνηση υπηρέτησης της στρατιωτικής θητείας είναι ένα κλασικό -και μαζικό- παράδειγμα), τότε καταλαβαίνουμε γιατί είναι σταθερός στόχος των όποιων κοινωνικών στερεοτύπων. Και καταλαβαίνουμε γιατί είναι ένας ακόμα λόγος για να στεκόμαστε πλάι τους.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Πριν καν προλάβουμε να χωνέψουμε την επιχείρηση Θησέας και τις εξαγγελίες για τους ειδικούς μπάτσους στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, πέσαμε πάνω στην ανακοίνωση για την

«*λήψη αυξημένων μέτρων επιτήρησης και αστυνόμευσης στα σχολεία.*»

Και πριν καν φτάσουμε να επεξεργαστούμε την νέα πτυχή των απανταχού μπάτσων, μάθαμε πως πέσανε πυροβολισμοί σε σχολείο της Καισαριανής, στο οποίο μαθητές ετοίμαζαν κατάληψη.

Τα ξημερώματα της Δευτέρας 22/9, μόλις 11 μέρες αφού άνοιξαν τα σχολεία, μόλις λίγες παραπάνω μέρες από τις δηλώσεις του Αρχηγείου της ΕΛΑΣ, μαθητές του 1ου ΕΠΑΛ και 2ου ΓΕΛ της Καισαριανής καταγγέλλουν:

«*Τα ξημερώματα της Δευτέρας ήρθαμε για να κλείσουμε τα σχολεία μας. Εκείνη τη στιγμή κατέφθασαν αστυνομικές δυνάμεις (3 περιπολικά) από το Α.Τ Καισαριανής με σκοπό να μας καταστείλουν. Χωρίς να δεχτούν απειλές ή επίθεση ο ένας από αυτούς πυροβολεί 3 φορές προς το μέρος των συμμαθητών μας, που προσπαθούσαν να διαφύγουν*»

Το σχολείο, απογυμνωμένο πλέον από το ρόλο που του προσδίδανε, γίνεται άλλο ένα κοινωνικό ζήτημα που χρίζει διαχείριση με όρους επιτήρησης και ελέγχου, με όρους δημόσιας τάξης. Με λίγα λόγια, μπορεί να μην πέσει φράγκο για την καλυτέρευση των υποδομών, αλλά θα διασφαλιστεί η τάξη και η ασφάλεια στο εσωτερικό. Με περισσότερα ένστολα καθάρματα.

Με την ανακοίνωση της ΕΛΑΣ, γίνεται σαφές πως το μόνο που δικαιούνται πλέον οι νεαροί και νεαρές προλετάριοι, είναι η σιωπή. Και το μούδιασμα.

Τι θα συμβεί όμως αν δεν θελήσουμε να μουδιάσουμε;

Από τα πρόωρα μεροκάματα; Από τα άχρηστα οχτάωρα στο παρκινγκ μελλοντικών ανέργων που ονομάζουνε σχολείο; Από τα σκατά της εμπόλεμης ζώνης της αγίας ελληνικής οικογένειας; Από το μπόλιασμα με πατρίδα αντρίλα και ηλιθιότητα;

Κι αν είμαστε μετανάστες μαθητές στην ελλάδα του 2014;

Αν δεν μουδιάσουμε, χτίζουμε. Μισή γαμημένη κόντρα σε σχολικό έδαφος. Με την πρακτική της κατάληψης - ενός χώρου που μας ανήκει ήδη - γιατί εμείς τον ζούμε.

Ενάντια στον έντρομο ρουφιάνο του διπλανού θρανίου, στον φασίστα καθηγητή, στον οικογενειάρχη δημοτικό σύμβουλο.

Πρώτα και πάντα για να μην μουδιάσουμε ενάντια στους κάθε λογής μπάτσους που βάζουνε από νωρίς πάνω από τα κεφάλια μας, μέχρι να τον βάλουν και επίσημα σε κάθε σπιθαμή των ζωών μας. Μέχρι να τον βάλουνε επίσημα και έξω από τα σχολειά μας.

Οι μαθητές της Καισαριανής βιώσανε πρόωρα στο πετσί τους τον νέο ολοκληρωτισμό για μαθητικές ηλικίες. Και δεν το βουλώσανε.

Στον πόλεμο που είναι ήδη εδώ..

Στεκόμαστε για τις καταλήψεις μας, τις ζωές μας, τους συμμαθητές μας απέναντι σε κάθε λογής μπάτσο που φορτώνουν στις πλάτες μας!

Αυτό ΔΕΝ είναι ένα αντιρατσιστικό νομοσχέδιο

Μπορεί διάφοροι να απογοητεύτηκαν με το τελικό αποτέλεσμα μετά από τόσες εξαγγελίες για το αντιρατσιστικό νομοσχέδιο.

Εμείς από την μεριά μας δεν περιμέναμε τίποτα το ιδιαίτερο από ένα αντιρατσιστικό νομοσχέδιο που θεσπίζει το ελληνικό κράτος. Αλλά η αλήθεια είναι ότι μας "εντυπωσίασε" το όλο σόου που το περιέβαλε... Επί ένα χρόνο συζητιόταν ένα νομοσχέδιο που με μικρές διαφορές αντικαθιστά έναν νόμο που έτσι κι' αλλιώς υπήρχε αλλά καθόλου τυχαία δεν εφαρμοζόταν.

Βέβαια, δε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά,κι αυτό γιατί μιλάμε για ένα κράτος που έχει επενδύσει συστηματικά στα ρατσιστικά αντανακλαστικά της κοινωνίας με ιδιαίτερη επιμονή από την δεκαετία του '90 και μετά. Ρατσιστικά αντανακλαστικά που εξυπηρετούν την αναγκαιότητα των αφεντικών για την διαίρεση του πολυεθνικού προλεταριάτου, μια πάγια ανάγκη που συνεχίζει να ισχύει.

Είναι δεδομένο λοιπόν ότι η δημιουργία του συγκεκριμένου νομοσχεδίου δεν περιλαμβάνει καμιά πρόθεση μεταμέλειας. Σήμερα, τη στιγμή που φτιάχνονται καινούρια στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, τη στιγμή που οι μπάτσικες επιχειρήσεις κατά των μεταναστών είναι καθημερινότητα, θα ήταν παράδοξο το ίδιο το κράτος να απονομιμοποιεί τον εαυτό του. Κι από την άλλη, δεν έχει σκοπό να σταθεί εμπόδιο στο έργο των ακροδεξιών θεσμικών φορέων, που με τόσο ζήλο χτίζουν την πολυπόθητη εθνική ενότητα.

Όσοι λοιπόν περίμεναν ότι με το αντιρατσιστικό νομοσχέδιο θα έβλεπαν παπάδες να κατηγορούνται για την διασπορά του ισλαμοφοβικού λόγου -τη στιγμή μάλιστα που επίσημα γίνονται λιτανείες κατά της σαρίας- ή ότι οι μπάτσοι θα βρίσκονταν υπόλογοι για όλες τις ρατσιστικές τους συμπεριφορές, σίγουρα θα απογοητευτούν...

Αντιθέτως, το νομοσχέδιο έρχεται με τον αέρα του «αντιναζί κράτους» να βοηθήσει την συγκρότηση της εθνικής αφήγησης. Έρχεται να συμπληρώσει την δουλειά της εκπαίδευσης, της εκκλησίας ,του στρατού... προωθώντας την ανάγνωση της ιστορίας που το ελληνικό κράτος επιλέγει ως τη μόνη αποδεκτή. Και ποινικοποιεί όλες τις υπόλοιπες. Το περίφημο άρθρο 4 είναι ξεκάθαρο ως προς το κομμάτι αυτό. Κι αυτό γιατί το ελληνικό κράτος (όπως και όλα τα κράτη) δεν έχει ιδιαίτερες ευαισθησίες στην αναγνώριση μιας γενοκτονίας. Μπορεί να αναγνωρίσει μια σφαγή και να αρνηθεί κάποια άλλη το ίδιο εύκολα βάσει των δικών του υπολογισμών. Όμως το πολυεθνικό προλεταριάτο δεν θα μπορούσε να αφήσει την ιστορία να γράφεται από τα αφεντικά. Γιατί για αυτό η ιστορία δεν είναι ένα ακαδημαϊκό ζήτημα για έρευνα. Η ιστορία είναι η μνήμη του. Μια μνήμη που κρατάει ζωντανή την αλληλεγγύη των προλετάριων και βρίσκεται απέναντι σε κάθε κρατικούς λογαριασμούς. Κι αυτό ακριβώς είναι που ποινικοποιείται με τέτοια νομοσχέδια στο ελληνικό κράτος και όπου αλλού... Μια ανάγνωση της ιστορίας που στέκεται κόντρα στους εθνικούς σχεδιασμούς. Μια αμφισβήτηση των εθνικών σχεδιασμών και της εθνικής ενότητας...

365 μέρες

1 ερώτημα:

Ή ΜΕ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ Ή

Στις 18 Σεπτέμβρη συμπληρώθηκε ένας χρόνος από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα (Killah P) από τάγμα εφόδου της συμμορίας Χ.Α. Ένα χρόνο μετά, η θέση μας δε θα μπορούσε παρά να βρίσκεται πάλι στους δρόμους. Μαζί με χιλιάδες αντιφασίστες και ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των τοπικών αυτό-οργανωμένων συλλογικοτήτων διαδηλώσαμε περιφρουρώντας το μπλοκ και τις συλλογικές αποφάσεις και επιλογές μας. Βαδίσαμε ο ένας δίπλα στον άλλο, συντεταγμένα και οργανωμένα χωρίς κανέναν απολύτως ρατσιστικό/σεξιστικό διαχωρισμό μεταξύ μας, γνωρίζοντας καλά πως εκείνη την ημέρα δεν είχαμε απέναντί μας μόνο τους καρφωμένους παρακρατικούς της Χ.Α. και τους ένστολους συνοδοιπόρους τους αλλά έναν ολόκληρο κόσμο που ξερνάει βαρβαρότητα και μισανθρωπισμό. Έναν ολόκληρο κόσμο που τρέφει αυταπάτες για τον «κρατικό/θεσμικό αντιφασισμό» που βλέπουμε να εξελίσσεται μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Η συστημική επιλογή της ανάδειξης της Χ.Α., που από το 2008 και μετά στα πλαίσια της αντί-εξέγερσης σπρώχτηκε εξόφθαλμα και με κάθε τρόπο, απόδειξε γρήγορα τα οφέλη της. Η συμβολή της συμμορίας έπαιξε και παίζει το ρόλο της στον αποπροσανατολισμό και στην όξυνση της βαρβαρότητας της επίθεσης που έχουν εξαπολύσει εναντίον της τάξης μας το κράτος και τα αφεντικά. Έξι χρόνια μετά το κράτος συνεχίζει να αξιοποιεί την παρακρατική συμμορία με ποικίλους τρόπους. Με το ένα χέρι δείχνει τους ναζί ως το μπαμπούλα. Επιχειρεί έτσι να νομιμοποιηθεί στις συνειδήσεις ως θεματοφύλακας της «δημοκρατίας». Ως ο απόλυτος και αναγκαίος ρυθμιστής της κοινωνικής ομαλότητας που απειλείται από κάποια επικίνδυνα και αντικοινωνικά «άκρα» ώστε να διατηρήσει τον πρώτο λόγο κόντρα στην προοπτική διαμόρφωσης ενός ισχυρού αντιφασιστικού κινήματος. Με το άλλο χέρι θρέφει το φασισμό και τον μετατρέπει σε κορμό του σύγχρονου μοντέλου διακυβέρνησης. Το μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης χτίζεται πάνω στα κορμιά των μεταναστών και προσφύγων, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα ανθρωποκυνηγητά του «Ξένιος Δίας» στις γειτονιές, στους πνιγμούς στα σύνορα, στη διαπόμπευση οροθετικών, στις εισβολές σε καταυλισμούς ρομά, στις επιχειρήσεις «θέτις» εναντίων αστέγων και τοξικοεξαρτημένων.

Γι' αυτό, όπως ούτε πριν μας ξάφνιαζε το καθεστώς ατιμωρησίας των νεοναζί ούτε τώρα μας ξαφνιάζει πως παρά τις κυβερνητικές ρητορείες και τη γνωστή πολύχρονη δολοφονική και ρατσιστική βία του παρακρατικού μαγαζιού - που η αστική δικαιοσύνη πρόσφατα μόλις «ανακάλυψε» - τα αποτελέσματα των όποιων ερευνών είναι πενιχρά. Οι ΕΔΕ για τις σχέσεις της ΕΛΑΣ με τους παρακρατικούς δεν έδειξαν κάτι αξιοσημείωτο (μάλλον εξαφανίστηκαν από το σώμα οι αστυνομικοί ψηφοφόροι και οπαδοί της συμμορίας), στα γραφεία των φασιστών δεν βρέθηκε κάτι επιλήψιμο (sick!), τα ακροδεξιά στελέχη της κυβέρνησης τύπου Κρανιδιώτη παραμένουν στις θέσεις τους, και πάει λέγοντας... Η αμφισβήτηση του καπιταλισμού πρέπει να αποφευχθεί με κάθε τρόπο και κανένα χρήσιμο χαρτί στην τράπουλα της επιβολής της κοινωνικής ειρήνης και της σταθεροποίησης του συστήματος της εκμετάλλευσης δεν περισσεύει.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο αντιφασισμός έγινε μόδα, σε βαθμό που ακόμη και η αριστερά, διαφόρων τάσεων και αποχρώσεων θυμήθηκε να βγει στο δρόμο. Στήνοντας άνευρες και ακίνδυνες αντιφασιστικές φιέστες, σέρνοντας τον ανθρωπιστικό της λόγο εδώ και εκεί, με στόχο την κεφαλαιοποίηση και εκπροσώπηση του διάχυτου αντιφασισμού, η αριστερά φλερτάροντας με την εξουσία προσπαθεί να μας πείσει πως το σύστημα που θρέφει το φασισμό μπορεί να γίνει πιο ανθρώπινο παίζοντας το δικό της βρώμικο παιχνίδι της συνδιαλλαγής με τα αφεντικά πάνω στους νεκρούς μας.

Η ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

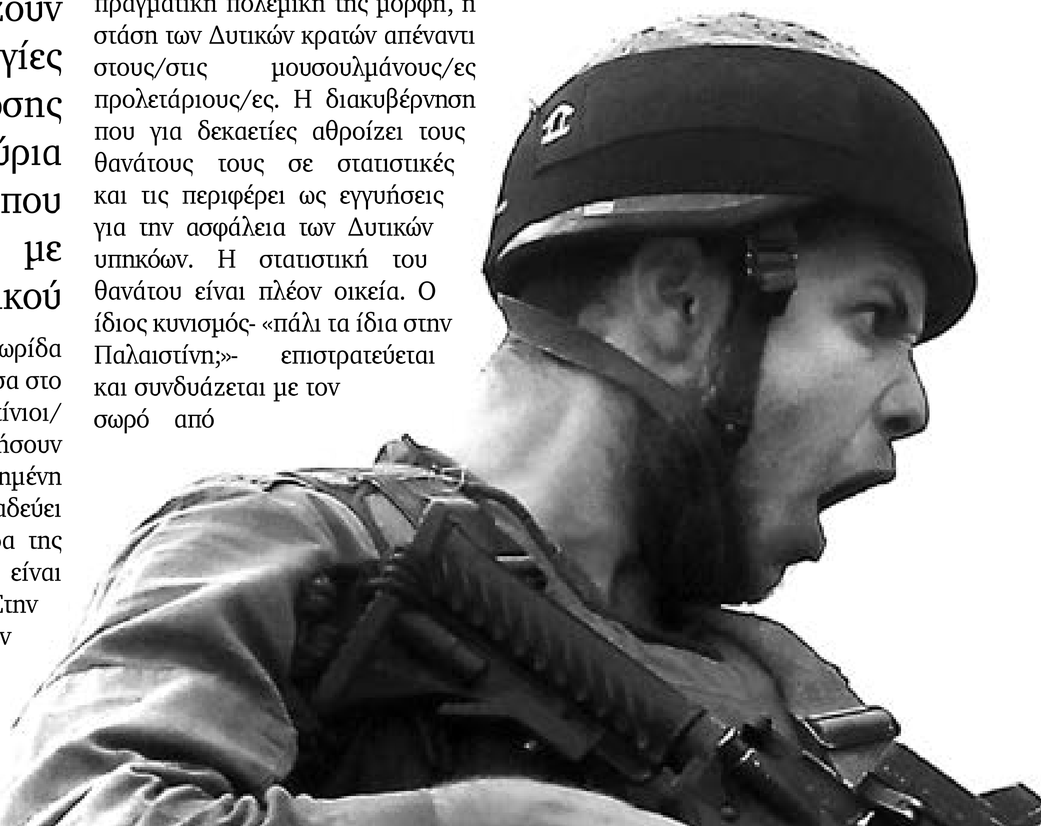
Μέσα σε αυτό το περιβάλλον και υπό αυτές τις συνθήκες πραγματοποιήθηκε η διαδήλωση στο Κερατσίνι. Μια διαδήλωση που το τέλος της έδειχνε προκαθορισμένο πριν καν αρχίσει… Τις διαθέσεις της αστυνομίας μπορούσε κανείς να τις καταλάβει τόσο από δηλώσεις του υπουργού προ.πο. Κικίλια τις προηγούμενες, της διαδήλωσης μέρες, περί «αποφασιστικότητας να μην μετατραπεί η ελληνική δημοκρατία σε δημοκρατία της Βαϊμάρης» όσο και κατά την διάρκεια της προσυγκέντρωσης με τέσσερις χιλιάδες ένστολους και μη φονιάδες όλων των ειδών μετατρέπουν το Κερατσίνι σε κατεχόμενη ζώνη. «Μηδενική ανοχή» και «νόμος και τάξη» ήταν οι πολιτικές προσταγές που έπρεπε να επιβληθούν με κάθε κόστος και κάθε μέσο στο Κερατσίνι εκείνη την μέρα. Έτσι, οι πολυάριθμες διμοιρίες ΜΑΤ, εκμεταλλευόμενες αποτελεσματικά, κάποιες άκυρες και προβληματικές πολιτικά και ηθικά «επιθετικές» ενέργειες, επιτέθηκαν με λύσσα στα μπλοκ των διαδηλωτών επί της Πέτρου Ράλλη σπάζοντάς τα σε μικρότερα κομμάτια. Ένα άνευ προηγουμένου ανθρωποκυνηγητό ακολούθησε στα γύρω στενά κυρίως προς όσους διαδηλωτές προσπαθούσαν να επανασυγκροτήσουν μπλοκ και να συνεχίσουν την διαδήλωση, από διμοιρίες και μηχανοκίνητα τμήματα ΔΕΛΤΑ. Οι καφρίλες των μπάτσων γνωστές: εκτεταμένοι ξυλοδαρμοί, ευθείες βολές δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης, υβριστικά-σεξιστικά σχόλια προς τους διαδηλωτές. Η όλη κατασταλτική επιχείρηση οδήγησε σε πάνω από 70 προσαγωγές, εκ των οποίων 64 μετατράπηκαν σε συλλήψεις (61 διαδηλωτές κατηγορούνται με πλημμελήματα και 3 με κακουργηματικού χαρακτήρα κατηγορίες).

Για όλους μας που δεν ανακαλύψαμε το φασισμό με την εκλογική άνοδο της ΧΑ δε μένει παρά να θυμηθούμε ότι οι δρόμοι της πόλης μας ανήκουν. Ανήκουν στους «από κάτω» αυτής της κοινωνίας και οφείλουμε να βγάλουμε ξανά το δίκιο μας εκεί, οργανωμένα και μαχητικά. Οφείλουμε να δίνουμε τη μάχη κατά του φασισμού κάθε μέρα και παντού ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά αλλά και τις κοινωνικές συμπεριφορές που τον στηρίζουν. Η δολοφονία του Φύσσα είναι μέρος και μία μόνο από τις όψεις του πολέμου που μας έχουν κυρήξει οι εκμεταλλευτές. Και οφείλουμε να υπερασπιστούμε τους νεκρούς μας και να σταθούμε στο πλάι των διωκόμενων αντιφασιστών του Κερατσινίου έμπρακτα. Στους δρόμους, λοιπόν, ξανά και ξανά…

..REMEMBER

Η Λωρίδα της Γάζας, είναι μια στενή γραμμή γης στο νοτιοανατολικό άκρο της μεσογείου. Η Λωρίδα της Γάζας, είναι μια φυλακή ανάμεσα στο Ισραήλ και την Αίγυπτο. **Η Λωρίδα της Γάζας είναι το έδαφος στο οποίο τα αφεντικά της Δύσης σχεδιάζουν νέες τεχνολογίες διαχείρισης/εξόντωσης για εκατομμύρια προλετάριους/ες που αντιμετωπίζονται με όρους κοινωνικού πλεονάσματος.** Η Λωρίδα της Γάζας είναι ένα ghetto μέσα στο οποίο 1,7 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι/ες αρνούνται να πειθαρχήσουν σε μια στρατιωτικοποιημένη πραγματικότητα που σημαδεύει τα σώματα τους. Στην Λωρίδα της Γάζας, οι εκεχειρίες δεν είναι παρά στιγμές του πολέμου. Στην Λωρίδα της Γάζας, από την 6η Ιουλίου και για δύο περίπου μήνες οι βόμβες του Ισραηλινού Στρατού πρόσθεσαν ερείπια στα προηγούμενα ερείπια και 2.088 νεκρούς/ες στους τόσους άλλους, στις τόσες άλλες που τόλμησαν να γεννηθούν στην Παλαιστίνη.

Δεν είναι μακριά· στην Λωρίδα της Γάζας γίνεται ορατή, στην πραγματική πολεμική της μορφή, η στάση των Δυτικών κρατών απέναντι στους/στις μουσουλμάνους/ες προλετάριους/ες. Η διακυβέρνηση που για δεκαετίες αθροίζει τους θανάτους τους σε στατιστικές και τις περιφέρει ως εγγυήσεις για την ασφάλεια των Δυτικών υπηκόων. Η στατιστική του θανάτου είναι πλέον οικεία. Ο ίδιος κυνισμός- «πάλι τα ίδια στην Παλαιστίνη;»- επιστρατεύεται και συνδυάζεται με τον σωρό από ρατσιστικές κοινοτοπίες που συσσωρεύουν κοινωνίες χρόνια παραδομένες στην βαρβαρότητα. Το καλοκαίρι δεν διακόπτεται. Οι δύο μήνες βομβαρδισμών δεν είναι ακριβώς πόλεμος, οι παλαιστίνιοι/ες είναι υποψήφιοι τρομοκράτες, φονταμενταλιστές, παρανοϊκοί που αναγκάζουν παιδιά να πολεμούν, θύματα της Χαμάς, δεν είναι

PALESTINE?

γυναίκες και άντρες, είναι απλά πολλοί, είναι σ τ α τ ι σ τ ι κ η. Αριθμοί που εμφανίζονται πρόσκαιρα και κάπως ενοχλητικά στα δελτία ειδήσεων και στα ενημερωτικά blogs και εύκολα ξεχνιούνται.

Έτσι η Λωρίδα της Γάζας δεν είναι μακριά, πλησιάζει στα ελληνικά σύνορα- στον φράχτη του Έβρου, στο Φαρμακονήσι, την Μυτιλήνη και την Σάμο- και ο Ισραηλινός Στρατός θυμίζει τους στρατό-μπατσους της Frontex και τους έλληνες λιμενόμπατσους. Η Λωρίδα της Γάζας γίνεται Αμυγδαλέζα- με διαφορετική σύνθεση και ιστορία- αλλά με τα ίδια ακριβώς στρατόπεδα, με τους ίδιους ενόχους και την ίδια συνενοχή. Ο θάνατος του Άλλου είναι πάντα επίκαιρος, εδώ και εκεί, για τους κανίβαλους αυτού του κόσμου..

Το υπόλειμμα ανθρωπισμού που με δυσκολία ταρακουνιέται, οι αριστεροί που περιφέρονται σε λιτανείες και εράνους –«μαζέψτε καραμέλες για την Γάζα»- ενώ συμπάσχουν με τον ταλαιπωρημένο από την κρίση ελληνικό λαό που «δυσκολεύεται» με την μουσουλμάνους/ες μετανάστες/τριές, το ελληνικό κράτους που οργανώνει στρατιωτικές ασκήσεις παράλληλα με την σύναψη εμπορικών συμφωνιών με το κράτος του Ισραήλ ενώ ανοίγει στρατόπεδα συγκέντρωσης, και η ντόπια εργατική τάξη που παραδίδεται στον κυνισμό και την καφρίλα· ο χάρτης του ταξικού πολέμου που όσο σχεδιάζεται μονάχα από τα αφεντικά και τους κοινωνικούς συμμάχους τους τόσο θα μας προτείνει την πειθαρχία ή τον θάνατο.

Όποιος/α ξεχνάει την Παλαιστίνη, ξεχνάει τον πόλεμο. Ξεχνάει τους εχθρούς του και τις ιδεολογίες τους. Ξεχνάει πως οι συλλογικές σχέσεις, οι μαχητικές προλεταριακές κοινότητες μπορούν να σταθούν και να αξιώσουν τους δικούς τους χρόνους και χώρους κόντρα στις προσταγές των καλύτερα εκπαιδευμένων στρατό-μπατσων αυτού του κόσμου. Και όποιος απλά παρακολουθεί, όποιος θεωρεί πως η Παλαιστίνη είναι μακριά, πως οι αντιστάσεις τον Παλαιστινίων είναι μια δευτερεύουσα υπόθεση, ξεχνάει πως στις υποχωρήσεις τους εμφανίζονται οι δικές μας παραιτήσεις, και πως οι νίκες τους είναι ευκαιρία για να φέρουμε τον πόλεμο εδώ. Η μοναδική αλληλεγγύη στις αντιστάσεις των Παλαιστινίων, είναι η συνείδηση πως στην Λωρίδα της Γάζας, στον Έβρο και την Πατησίων εμφανίζονται τα μέτωπα του ίδιου πολέμου.

Ποιος έχει την δύναμη;

Μία πολύ συνηθισμένη εικόνα: δύο νεαροί αράζουν σε μία πλατεία και πίνουν τις μπύρες τους. Όμως, στην περίπτωση δύο ομοφυλόφιλων ανδρών, τον αύγουστο, στην πλατεία βαρνάβα στο παγκράτι, αυτή τους η συνήθεια είχε βίαιη κατάληξη αφού 10-12 άτομα τους χτύπησαν σπάζοντας τον αστράγαλο του ενός.

Λίγες ημέρες πριν, στη θεσσαλονίκη, φασίστες χτύπησαν δύο λεσβίες επειδή κρατιόντουσαν χέρι χέρι. Πιο πρόσφατα, στο θησείο, λεσβία ξυλοκοπήθηκε επειδή υπερασπίστηκε ανοιχτά την ομοφυλοφιλία της.

Όλα αυτά τα περιστατικά είναι μερικά από τα λίγα που έγιναν γνωστά τον τελευταίο καιρό. Συχνά, οι ομοφυλόφιλοι-ες, τα τρανς και μπάι άτομα (lgbt) που θα τολμήσουν να είναι ο εαυτός τους δέχονται βία. Όλος αυτός ο κόσμος δέχεται λεκτικές και σωματικές επιθέσεις μόνο και μόνο επειδή «φαίνεται», «το δείχνει». Και αυτό το «φαίνεται» μεταφράζεται σε «προκαλεί». Έτσι τα lgbt άτομα γίνονται λεία σε κάθε επίδοξο μακελάρη ή σκατόψυχο που θα δείρει έναν ομοφυλόφιλο επειδή δεν αντέχει πχ.να τον βλέπει να είναι τρυφερός με τον σύντροφό του.Αυτό δηλαδή που δεν αντέχει αυτός, λέει ότι του το δημιουργεί, του το προκαλεί ο άλλος.

Τέτοιοι είναι οι φασισμοί. Όμως είναι αυτοί που δε χωράνε πουθενά. Ο δημόσιος χώρος ανήκει σε όλους-ες. Είναι το σημείο συνάντησης των φτωχών που δεν θα κλειστούν στα μπαρ ή και που νιώθουν μια χαρά με το να υπάρχουν στο δρόμο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που τρώνε ξύλο δεν είναι καθόλου κακόμοιροι-ες γιατί δε κρύφτηκαν στις κρεβατοκάμαρες τους όπως προστάζουν τα χρηστά ήθη. Αντίθετα υπερασπίστηκαν την επιλογή τους διεκδικώντας χώρο ζωντανό κόντρα σε αυτή τη σαπισμένη, πεθαμένη από καιρό, ομοφοβική και τρανσφοβική ελληνική κοινωνία.

αυτός που χτυπάει ή αυτός που πονάει;

βαγδάτη πόλη / μαύρος, κοινός ουρανός / φωτιά και στάχτη / καλύπτει ο μαύρος επεκτατισμός / το ότι δεν νιώθεις τον πόνο δεν σημαίνει πως είσαι εχθρός / δεν σου δειξε τα δόντια του ακόμα ο σκληρός καπιταλισμός / ρόδινος δεν ήτανε ποτέ ο πόλεμος, αντίσταση με κάθε μέσο και τρόπο σαφώς / δεν πρεσβεύω θεό γι' αυτό δεν έχω αμαρτία / χτυπάω με βία στη βία / δίκαιος στην αδικία / κάπου πέρα από τον φράχτη / πέρα από τον φράχτη / πατήσαν χθες το βράδυ κάποια βόμβα στην Βαγδάτη / κάπου στην υεμένη / ψυχή που ξεθυμαίνει / θερίζει φτώχεια ο θάνατος και ο φόβος την αλέθει / βόμβα στη Γάζα / μάτια στη γάζα / τυφλά τα πάντα / δεν έχω γη μα ούτε μάνα / φωτιά και λάβα / τα χρόνια μου λειψά σαν μάννα εξουρανού, δες, πέφτω από ψηλά /

άνοιξε τα μάτια σου τώρα τα χεις κλειστά / πεθαίνουν παιδιά όσο ζεις ακριβά / στην πάλη σου μην βάζεις σύνορα εθνικά / ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ |

[ΚΟΚΚΙΝΗ JIHAD - TNT & ANDRI J]

για περισσότερα στο www.antifalive.gr

3o GAME OVER FESTIVAL

17-18-19 ΟΚΤΩΒΡΗ | ΑΙΘΡΙΟ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ, ΠΑΤΗΣΙΩΝ

"...Μας λένε (και ως τώρα το αποδεχόμαστε) ότι η γνώση είναι κεφάλαιο. Μπορούμε και πρέπει να διαγράψουμε αυτό το δόγμα υποστηρίζοντας ότι η γνώση είναι εργασία, είναι δημιουργία, είναι χαρά - και πάντα προς όφελος των κοινωνικών σχέσεων και του κοινωνικού πλούτου, και όχι των αφεντικών μας! Όμως αυτό δεν είναι μια εύκολη κουβέντα. Το να τραβήξουμε τη γνώση, την εκπαίδευση, τη μάθηση έξω απ' τις νόρμες της αγοράς χρειάζεται έναν γενικό και ριζοσπαστικό επανα-καθορισμό τόσο στα περιεχόμενα όσο και στις μεθόδους. Χρειάζεται να διαγράψουμε απ' τα μυαλά μας τη διάκριση και την ιεράρχηση ανάμεσα σε "γνώσεις χρήσιμες για να πουληθούν" και γνώσεις που χαρίζονται, γνώσεις που αποτελούν το υφάδι των καθημερινών μας σχέσεων. "

